

عنوان مقاله:

فنی نو یافته در طاق زنی سنتی: نمونه ویژه از کاربرد چوب در معماری نایین

محل انتشار:

هفتمین کنفرانس ملی فناوری های نوین در مهندسی عمران، معماری و شهرسازی (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسندگان:

نسرین عیدی - کارشناس ارشد مرمت و احیای ابنیه و بافت تاریخی، دانشگاه شهید بهشتی، تهران، ایران

مهدی رئیسی نافچی - استادیار دانشکده معماری و شهرسازی، عضو هیئت علمی گروه مرمت دانشگاه شهید بهشتی، تهران، ایران.

خلاصه مقاله:

انواع پوشش بویژه طاق یکی از مهم ترین عناصر بنا در معماری سنتی است. مصالح متداول طاق زنی در معماری ایران عموماً خشت و آجر و گاهی سنگ است که همگی مصالح فشاری هستند و در محیط طبیعی به وفور یافت می شود. به دلیل کمبود چوب صنعتی در فلات مرکزی ایران کاربرد سقف های چوبی محدود به نقاط کوهستانی آن است. لیکن همراه با ساخت طاق های منحنی گاهی از چوب استفاده های گوناگون می شود. رایج ترین کاربردهای چوب در طاق زنی یکی تنگ و دیگری کش است که اولی به عنوان عنصر فشاری و دومی عنصر کششی استفاده می شود. در این مقاله برای نخستین بار نمونه دیگری از کاربرد چوب در طاق زنی معرفی می گردد. در این نمونه چوب به عنوان عنصر تکیه گاهی برای شروع طاق خشتی مورد استفاده قرار گرفته است. روش پژوهش ترکیبی با تکیه بر اطلاعات میدانی است. با توجه به اینکه چوب مورد استفاده بعد از اتمام عملیات ساخت در میان طاق باقی می ماند می توان آن را تکیه گاه چوبی توکار نامید. هدف از این مقاله معرفی شیوهایی از اجرا در طاق زنی با خشت به همراه نمایش کاربرد ویژه ای چوب در طاق های خشتی در معماری ایران است. مقاله نخست به بررسی شیوه های رایج اجرای طاق زنی با خشت و همچنین کاربردهای گوناگون چوب در طاق زنی می پردازد. سپس شیوه اجرای طاق زنی در مجموعه علوی و نحوه بکارگیری چوب در آن را مورد بررسی قرار می دهد.

کلمات کلیدی:

طاق، خشت، کاربرد چوب، فن بومی، نایین

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1129366>

